

kdyby jako vlastnice vedení nedala je prohlédnouti včas, t. j. ještě před nastalou frekvencí na veřejné cestě, ač k této opatrnosti ji právě zmíněné mimořádné povětrnostní poměry musily nabádati. Prvý soud sice v tomto směru došel k závěru, že žalovaná obec vlastnicí vedení je; poněvadž však žalobu zamítl, nemohla žalovaná v odvolání tento právní závěr soudu napadnouti, činíc tak teprve v dovolacím sdělení. Poněvadž nejvyšší soud sám pro nedostatek zjištění o tom nemohl bezpečně ve věci samé ihned rozhodnouti, rozhodl jak ve výroku ad II. je uvedeno.

Čís. 13491.

Pokud poplatek za používání ústředního topení jest součástí činže, pro niž přísluší zákonné zástavní právo na vnesených věcech ve smyslu § 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1934, Rv I 111/33.)

Pronajímatel domáhal se na nájemci nedoplatku 6.892 Kč za ústřední topení. Ve sporu byl uzavřen dne 30. ledna 1931 smír, podle něhož se nájemce zavázal zaplatiti pronajímateli na úplné vyrovnání zažalovaného nároku 4.000 Kč. K vydobytí těchto 4.000 Kč s přísl. vedl pronajímatel proti nájemci exekuci na zařízení a svršky v najatých místnostech. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se nájemce na pronajímateli, by bylo uznáno právem, že smír mezi žalobcem a žalovaným ze dne 30. ledna 1931 zanikl v důsledku vyrovnání uzavřeného žalobcem dne 20. května 1931 a že exekuce vedená k vydobytí nároku z onoho smíru jest nepřípustná. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Na základě spisů Ck V 1128/30 zjišťuje odvolací soud po rozumu § 498 c. ř. s., že se žalobou domáhal nynější žalovaný na nynějším žalobci zaplacení 6.892 Kč, jakožto nedoplatku za ústřední topení, k jehož placení v činžovních kvartálech kromě placení roční činže 35.000 Kč se nynější žalobce zavázal, že tento ve sporu tom nenamítal, že úplata netvoří součást činže, že jen činil námitky proti výši, a posléze, že se smírem zavázal zaplatiti nynějšímu žalovanému na úplné vyrovnání zažalované pohledávky 4.000 Kč. Jest tedy zjištěno, že se smír ze dne 30. ledna 1931 týkal poplatku za ústřední topení, který tvoří součást činže, a je liché tvrzení nynějšího žalobce, že šlo o smlouvu o dílo a nikoli o smlouvu nájemní, takže se zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. vztahuje i na tuto žalovaným vymáhanou pohledávku jako na součást činže. Zákonné právo zástavní vzniká již vnesením svršků do najatých místností; zájemné popsání není podmínkou ani jeho vzniku ani jeho uplatnění, pokud ovšem svršky nebyly zase později z najatých místností odstraněny. Zákonné právo zástavní pronajímatelovo podle § 1101 obč. zák. zůstává však ve vyrovnacím řízení právem oddělným, pro které může býti vedena exekuce i za vyrovnacího řízení (§ 13 vyr. řádu). Prvý soud posoudil tudíž věc nesprávně po stránce právní, vyhověv žalobě v mylném názoru, že vyrovnáním uzavřeným žalobcem dne 20. května 1931 exekuční titul, smír ze dne 30. ledna 1931, zanikl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud právem zodpověděl kladně otázku, zda lze v souzeném případě považovati nedoplatek za používání ústředního topení za část činže, zjistiť ze spisu Ck V 1128/30, že se zavázal nynější žalobce platiti náhradu za používání ústředního topení v činžovních kvartálech současně s činží zvláště ujednanou a že v onom sporu nenamítal, že úplata ta není součástíou činže, a mimo to z onoho spisu vyplývá, že za ústřední topení měla býti placena alikvotní část topiva s ohledem na plošné výměry najatých místností. Tomuto názoru nepřekáží, že činže byla ujednána vedle tohoto poplatku, an poplatek ten byl nejen náhradou za dodávání tepla ústředním topením, nýbrž i za používání tepelných těles, jež jsou součástíou pronajatých místností, a zahrnoval tudíž i částku za užívání najaté věci (§ 1090 obč. zák.), aniž byl dělen na část připadající na dodávání teploty a na část za používání tepelných těles. Tomu názoru nasvědčuje i ustanovení § 12 odstavec (3) zákona o ochraně nájemníků čís. 44/28 sb. z. a n. (jehož účinnost jest zachována posledně i zákonem z 23. února 1934 čís. 32 sb. z. a n.), kde se praví, že k úhradě nákladu spojeného se zdražením ústředního topení lze nájemné přiměřeně zvýšiti. Z toho plyne další správný závěr odvolacího soudu, že nedoplatku za používání ústředního topení jest přiznati i zákonné zástavní právo na věci vnesené ve smyslu § 1101 obč. zák. právě tak, jako vlastní činži.

Čís. 13492.

Nárok na náhradu ušlého a budoucně ucházejícího výdělku (§ 1325 obč. zák.) jest posuzovati podle doby, kdy vznikla poškozenému škoda. Nelze přihlížeti k tendenci snižování mezd ani k domněnce, že by zaměstnavatel byl přidělil poškozenému při jeho zmenšené způsobilosti k dosavadnímu jeho zaměstnání práci lehčí s polovičním výdělkem nebo že by si poškozený mohl opatřiti takové zaměstnání jinde.

Poškozený nemusí prokazovati, že nemá možnost opatřiti si zkrácený výdělek, stačí, prokázal-li, že mu dosavadní výdělek ušel a v budoucnosti bude ucházeti, a jest na škůdci, by namítal a dokázal, že poškozený této možnosti, ač mohl, nevyužil.

Za dnešních neutěšených poměrů na pracovním trhu 50% nezpůsobilost k práci rovná se plné nezpůsobilosti a 20% nezpůsobilost k práci má po případě v zápětí ztrátu 50% dosavadního výdělku.

Škůdci jest volno, by se při podstatné změně poměrů domáhal změny důchodu, přisouzeného poškozenému.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1934, Rv I 465/34.)

Žalobce byl dne 23. srpna 1931 zachycen autem žalovaného a těžce poraněn. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, mimo jiné též náhrady ušlého výdělku. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci bolestné a jiné položky, jež tu nepřicházejí v úvahu, zamítl však žalobu o náhradu ušlého výdělku. Odvolací soud přisoudil žalobci na ušlém výdělkem za dobu od